ANUL I. Nr. 5 — 3 LEI EXEMPLARUL — 24 Noembrie 1940

BIRUITORII

DIN ADÂNCURI SE INALȚĂ BIRUITOR LEGIONARUL

Prim redactor: ION FĂȚOIU — ZIAR AL REGIONALEI A V-a — CONSTANȚA

Prima jertfă legionară

Astăzi, Vineri 22 Noembrie 1940, se împlinesc 7 ani dela moartea primului martir căzut în lupta dreaptă a CĂPITANULUI, pentru învierea neamului și pentru salvarea Crucii lui Isus.

VIRGIL TEODORESCU!

PRIMA JERTFĂ LEGIONARĂ!

El a căzut la datorie, răpus mișelește de uneltele oarbe ale guvernului asasin al călăului I. G. Duca.

Din acea zi, au trecut ani mulți și grei de crime și nelegiuiri peste mormântul sfânt dela Hârșova.

Mucenicia lui a rodit însutit și înmiit. Călăul a fost doborât de trei sfinți Nicadori, cari au răzbunat neamul.

Dar, mai apoi, s'au ivit alți călăi și mai odioși, setoși de sânge, care-și puseseră în gând să sugrume neamul.

Sângele a curs din belșug.

Doinele au devenit și mai sfâșietoare pe plaiurile îndoliate ale țării încremenite și brazii își aplecau în vuet crestele la pământ, în munții cari au fost martori de veacuri a nenumăratelor drame trăite de acest pământ desnădăjduit.

7 ani. Mari și aspri, de stâncă!

La Hârșova, pe malul bătrânului Danubiu, Virgil Teodorescu, cel dintâi crainic al unei noui vieți, își doarme acum somnul liniștit, ascultând eternul glas de ape: DIN ADÂNCURI SE INALȚĂ BIRUITOR LEGIONARUL!

La căpătâiul lui, au venit să se închine IMPĂRATUL VREMILOR ROMÂNEȘTI, CĂPITANUL și MOȚA, îngerul Domnului Isus.

Astăzi, țara verde, a cohortelor de martiri și mucenici, se descoperă înfiorată în fața primei jertfe legionare, strigând un cutremurător: PREZENT!

ION FĂȚOIU

Virgil Teodorescu, cel dintâi căzut pentru Biruință și Ideale - pile Legiunii, ne răspunde mereu prezent, la chemarea noastră repetată din neam în neam.

23 Noembrie 1940

Horia Sima

VIRGIL TEODORESCU

Primul căzut

de TRAIAN PUIU

Eram în plină campanie. De cu seară ne sosise bogat material de propagandă. Eram cei mai fericiți când prin toate ungherele caselor puținilor noștri camarazi, ai acelor vremuri, reușeam să dosim câte un braț de valoroase afișe. Planul se făcuse. Rămăsese hotărât, ca cea mai mare surpriză a zilei de 22 Noemvrie 1933. Echipa celor mai sîguri fusese întocmită. Eram șapte la număr și către orele patru din noapte afișajul a început cu febrilitate. N'a durat însă mult.

Sergenții dresați erau mai vigilenți ca oricând. Am fost somați chiar de primul agent al «ordinei publice». Actul nostru era sacrilegiu și totalmente reprobabil în raport cu „liniștea și siguranța Statului".

Prin alarme prelungi, un întreg detașament de gardieni ne încercuiseră. Ne porniseam cu forța pistoalelor, gata de foc, sub paza boltelor chesturei.

Situația devenise critică. De ne lăsam duși am fi fost reținuți, și noi, cu zilele pentru „anchetă". Imbecilii turmentați, încurajați de prefect pe linia tuturor irresponsabilităților, se transformaseră în troian grupului nostru, turbulent al bunelor orânduiri. Orice argumentație era de prisos. Eram pur și simplu în fața unei sîcane liberalo-guvernamentale.

Dar chiar numai atâta dear fi fost și de n'ar fi intervenit bestialitatea și pornirea plină de nejustificată ură a foștilor agenți ai ordinei, cu siguranță că nu s'ar fi ajuns la crimă. Ura-i făcută însă să nu aibe margini. Cu toate sforțările noastre de a evita conflictul — căci ne doream cu orice preț libertatea, — nu s'a putut opri declanșarea furiei.

Unul dintre cei mai zeloși, apasă pe trăgaci și pocnește un foc de revolver în tihna nopții. Apoi altul și altul. Nu m'am putut lămuri ce-a fost decât când în dreapta mea, răsucindu-se pe vârfuri, s'a prăbușit un camarad.

Era Virgil Teodorescu! A fost groasnică priveliștea. Criminalii puși în fața unei crude de realități își desgoleau nemernicia încercând să fugă. Ne-a fost destul să prindem unul, ca apoi tot ansamblul să fie disecat în fața primului procuror.

In mai puțin de două ore, toate procesele verbale erau dresate. Noi rămași șase, mai grei de gânduri ca oricând, coboram în dimineața zilei de 23 Noembrie, acum șapte ani, treptele chesturii... Eram deslegați de penalitatea legilor pământului.

De atunci s'au scurs atâția ani și câte jertfe au mai căzut ... încât mă întreb: dintre muritori cine poate fi atât de larg la suflet să cuprindă atâta risipă de jertfă?

Cântecul legionarilor căzuți

Versuri de SIMION LEFTER

Plânge printre ramuri luna
Nopțile-s pustii
Căci te-ai dus pe totdeauna
Și n'ai să mai vii.

Pe cărările umblate
De noi, te-am căutat
Te-au uitat pân'astăzi toate
Și-ai tăi te-au uitat.

Numai vântul mai suspină
Dulcele tău cânt
Peste florile ce-alintă
Tristul tău mormânt.

Ca o lacrimă de sânge
A căzut o stea
Drum de foc și biruință
Pentru Garda ta.

Bate vântul peste ape
Trece timpul greu
Noi mereu te plângem frate
Iar tu dormi mereu.

Acest cântec a fost făcut de legionarul **Simion Lefter**, în amintirea fratelui de cruce George Dima, din F. D. C. „Dunărea".

In urma morții Legionarului Virgil Teodorescu, Căpitanul a hotărât ca acest cântec să poarte numele de **„Cântecul legionarilor căzuți"** și să fie învățat și cântat de toți legionarii în amintirea camarazilor căzuți.

Inscripția de pe statuia ridicată la mormântul lui Virgil Teodorescu

In timpul prigoanei, sacrilegii au tăiat cruciș inscripția: „erou legionar", ca și **semnul gării**, care a fost șters cu dalta.

Virgil Teodorescu a fost avansat comandant legionar și distins post-mortem cu **„Crucea Albă"** de Căpitan

Noi, pe fine, camarade, te vom răsbuna.

Îți las ca supremă amintire această cruce albă, pe care o vei păstra în veci ca simbol al jertfei pe care ai făurit-o.

CĂPITANUL

Concepția eroică a jertfei și a morții

Când toate mijloacele de luptă sunt epuizate, iar forța adversă încă nu este sdrobită, ceeace luptătorul n'a reușit în viață să rezolve, va isbuti după moarte. In suprema încordare, împotriva forțelor răului, el va uza de ultima sa armă, propria cenușă. Se va jertfi.

Jertfa de sine este manifestarea în cel mai înalt grad a energiei umane.

Toate uneltirile, toate mașinațiunile, toate piedicile omenești, oricât de formidabile ar fi, cad în fața acestei noi poziții a spiritului, poziția *de dincolo de viață*. Fiul lui Dumnezeu însuși, jertfindu-se, a desrobit lumea din păcat. Martirii primei ere creștine au învins forța păgână care i-a ucis. Moța și Marin jertfindu-se în luptă creștină, sângele lor a rodit biruință. Căpitanul și miile de legionari uciși, au răscumpărat păcatele neamului și ne-au adus biruința.

Orice moarte înseamnă eliberare. Moartea pentru o credință, pentru un ideal înseamnează însă desăvârșire individuală și isbăvirea colectivității pentru care eroul a căzut.

Ori unde a căzut un luptător pentru ideal, el a bîruit adversitatea. Murind, el a exoperat biruința pentru care a căzut. Virtual idealul său este împlinit, căci dacă aceasta nu se vede imediat, în orice caz, momentul morții eroului dă certitudinea realizării lui.

Nu pentrucă moartea în sine ar însemna ceva. Nu pentrucă ea ar fi năsdrăvanul aliat cu care birue cel căzut. Moartea doar este o posibilitate prin care eroul obține o nouă poziție, dincolo de viață, mai favorabilă și mai înaltă. Moartea îi dă posibilitatea să-și desfășoare deplin, la maximum să-și întrebuințeze toată energia spirituală cu care Dumnezeul-a înzestrat. El completează, prin moartea ce i s'a impus și a acceptat-o eroic, capitolul jertfirii de sine în slujba binelui colectiv. Moartea aceasta pentru el e foarte normală, după cum tot normal este pentru omul comod și bogat să închidă ochii pe cel mai luxos așternut, cu cât mai mulți doctori la căpătâi și la cât mai adânci bătrânețe.

Moartea acestuia din urmă e obișnuită, comună. Pe acest om nu l-a mistuit în viață nădejdi cari să-l depășească, idealuri pentru a căror împlinire să meargă până la jertfă. El moare lent, de mult și încheie acest proces cu actul de decez.

Idealurile, nădejdile, credința sunt liniile mari pe cari viața omului trebue să se desvolte. Renunțând la ele, înseamnă a renunța la condițiile și legile normale ale vieții, abdicarea dela însuși scopul vieții.

Acesta este omul pecare Dzeu l-a înzestrat cu un talent iar el l-a îngropat sau mai bine zis s'a îngropat pe sine. Moartea sa nu marchează un moment fiind lipsită de sens.

Moartea eroică este moartea omului, care, pătruns de sensul vieții și finalității ei, își valorifică ființa (talantul) în cel mai înalt grad. El domină lumea și lutul constitutiv al persoanei sale. Voința sa e lege care dispune în cea mai mare libertate de sine. Când voința sa cere imperios un ideal numai în fața acestuia se înclină. *Nueul* său se închină. El său urmărește împlinirea, realizarea sa, prin cucerirea acestei înalte poziții, idealul. Dar pentru a ajunge acolo, eroul înțelege să sacrifice toată sgura telurică din ei, singur eu având destinație eternă, singur eel fiind subiectul, iar idealul scop.

Urmând această linie mare de viață, cu perspectivă eternă, eroul nu găsește în moarte o piedică. Deși i-o impune cu vrăjmășie, mișelnic, dușmanii, el o utilizează ca pe o nouă posibilitate ce i se oferă de a mânui, invincibila armă a cenușei proprii, în lupta pentru a se realiza atingând idealul ce și l-a propus.

Observând cu strictețe legea onoarei, el aleargă pe liniа luminoasă a idealului, iluminat, transfigurat și hotărît. Se sbuciumă, sufere, se jertfește, dar nu părăsește câmpul onoarei, deși inamicii, știe bine aceasta, îl vor dobori prin mișelie. Acceptă eroic moartea numai când a epuizat toate căile îngăduite de legea onoarei în cadrul posibilităților pământene.

S'a jertfit atunci când și moartea i-a devenit o posibilitate utilă și oportună. De aci înainte își poate desfășura în toată amploarea energia eternului eu, ființă de care nu mai contează aversiunea dușmanilor, și piedicile ce i le schițează.

Odată cu moartea el a câștigat virtual bătălia. De acum ce, nușa să strige la cer răsbunare, clocotește ca o lavă de vulcan peste care nu vor putea trona mișci. Sufletul său, martiric smuls din lume din concertul sufletelor sfinților, înălțând rugăciuni către Dumnezeu, va mijloci pentru mântuirea neamului său. „Bunii fințași" nu-l mai nimeresc, el este invulnerabil.

Judecați bine deci, hoarde ale diavolului și constatați acum că nu ne-ați omorît pe nimeni. Nici pe Căpitanul nostru, nici pe Virgil Teodorescu aici pe vre-un oricare altul. Ni l-ați redat biruitori și prin aceasta viața ni-o anuncia. I-ați redus doar la posibilitatea de a-și arăta ce pot în splendida lumina a credinței și energii lor.

O! nu aceasta ați urmărit, dar craniilor voastre de lut le este încă mult prea greu să înțeleagă cum moartea poate fi un element util, celui căzut în ghiarele ei.

Pr. Gh. Beștea

TEMELII IN VEAC

CĂPITANUL și MAREA

Inconștiența mi l-am închipuit
pe Căpitan ca un uriaș din alte
vremi, stând cu un picior pe Ka-
rău și cu altul pe nisipul mării,
la Carmen-Sylva, despicând cu
ochii de vultur zările Nourului.

Acest pământ aspru al Dobro-
gei, pe care au trăit sălbaticii
Schyți cu mii de ani în urmă, s'a
bucurat de marea dragoste a Că-
pitanului, care l-a iubit ca nimeni
altul până acum.

Marea și munții sunt cele
două mari dragoste ale acestui
uriaș creator de valori românești.

La Carmen-Sylva, deschideau în
fiecare vară *Căpitanul*, pentru a
scobi noui energii în lupta de
desrobire a neamului acesta o-
ropsit.

Când scriu aceste rânduri, îmi
trec pe dinaintea încordatele pie-
pturi ale asprilor urmași ai Dacilor,
carî cu brațele suișa în soare
cangrenoase pentru veac:

Le cioplim din stânci, din foc,
[din mare
Și dăra le toncuim cu sânge duc...

Și nu este lipsit de semnificație
faptul că temeliile Românieî le-
gionare începeau de jos, dela ma-
re. Există un cioclu milenar al ci-
vilizației românești, care se repetă
la anumite intervale de timp.
Românii au coborît din munți și
au ajuns cu turmele de oi și cu
mitul mioritic până la Marea cea
mare...

Veacul legionarismului este un
veac ascendent...

Ne chemă frunțile de munți
și izvorele ce sărută corul...

La Sibiu, a reapărut revista
„Gîndul Strămoșesc", foaie scrisă
în dulcul Ardealului legionar, fon-
dată de Doctorul *Ion Banea*.

Pe prima pagină, camaradul
pictor Moldovan reînvie, în ima-
gini inspirate, faptele eroilor le-
gionari, cari au început să treacă
în legendă.

Profesorul *N. Petrașcu*, conduc-
ătorul gazetei de acum, dăltuește
în bazalt chipul uriaș al Coman-
dantului nostru. *Horia Sima*, că-
ruia Dumnezeu și Neamul i-au
pus pe umeri sarcina de a ne
duce pașii „spre zările Împără-
ției visate de *Căpitan*".

A apărut revista „INSEMNĂRI SOCIOLOGICE" cu ur-
mătorul cuprins:

Ernest Bernea, *Despre bucurie*; George Macrin, *Manualul legionar*; C. Atanasiu, *Capitala țării*; ing. I. Fotiade, *Întreprinderea-familie*; Mircea Mateescu, *Civilizație și tradiție*; revista cărților; W. Krugmann, *Südosteuropa und Grossdeutschland*

Redacția și administrația, București, Str. Atena 27. — 7 lei exemplarul.

OMUL NOU

Piatra unghiulară a Legiunii este
poate tocmai ca înlăptuirea unui om
nou.

Căpitanul, cu intuiția-i demiurgică, a avut, dela început, viziu-
nea supraomului românesc.

„Omul nou trăește încă creat
în vis, trebuește visat.

Acest vis cere unece: o revela-
ție dumnezeiască.

Eu cred că la începutul creației
unei lumi, ori a unui om, este vizi-
unea profetică, este visul unui om ex-
cepțional, a unui om mare, este
imaginea ce și-o închipuie omul
mare despre ființa omenească.
Întâmpinând pe linia veșnicului". (Alex.
Cantacuzino, Românul de mâine).

În „Cărticica șefului de cuib",
Căpitanul, demiurg al vreilor ro-
mânești, vorbind despre creiarea
unui stat nou românesc, înscrie
prima tablă a legii ce condițio-
nează această „haină care îmbra-
că trupul națiunii".

„Statul nou presupune în pri-
mul rând și ca un lucru indispen-
sabil, *un tip nou de om*.

În acest om nou, vor trebui să
înfrâneze toate virtuțile sufletului o-
menesc.

Toate calitățile rasei noastre.

În acest tip de erou, — erou
în sens străbunesc, pentru ca să
poată prin luptă să-și impună pă-
trarea, — *erou în sens social*; în-
capabil după victorie de a ex-
ploata munca altuia, — erou al
muncii uriașul creator prin muncă
al țării sale, — trebuie să fie con-
centrat tot ce a putut strânge
mai bun în timpul miilor de ani
poporul român.

Pe acest om îl așteptăm, *pe a-
cest erou, pe acest uriaș*.

Pe el se va baza statul cel nou,
România de mâine".

Dar, pentru a putea creia acest
tip nou de om românesc, trebuia
să avem dăltuit prototipul aces-
tuia. Acest prototip este însuși
Căpitanul, în care s'au concentrat
toate virtuțile rasei noastre, timp
de mii de ani.

El a creiat, apoi, după chipul
și asemănarea sa, demiurgic, ti-
pul de erou.

Dar, pentru a asigura, în veș-
nicie, permanența ruminului în
istorie, Căpitanul a făcut cel mai
mare dar nației: *Legiunea*.

După cum Isus a dăruit lumii
Biserica, fără de care nu există
mântuire, tot așa Căpitanul a fă-
cut dar nației aceștia românești,
Legiunea, acest furnal uriaș în
care la un capăt intri om și ești la celălalt capăt un *erou*.

MITUL DACIC

„Istoria popoarelor se face prin
credințe și credințele se mențin
prin mituri, carî înflăcărează con-
științele, spiritele. Numai mituri-
le au dus popoarele lor pe culmi
de glorii", — ne spune profeso-
rul Vasile Băncilă, marele inter-
pret al operii blagiene.

Este un adevăr incontestabil.
Noi, românii, prin structura noas-
tră sufletească, suntem Daci. Splen-
dida noastră cultură poporană —
așa zisa cultură minoră — este
grefată, pe de-a 'ntregul, pe un
fond dacic.

Amintim numai de cultul mio-
ritic, unic în lume, moștenit dela
strămoșii noștri Daci.

Dârzenia și legătura țăranului
cu glia, sunt calități transmise
din adâncuri de preistorii Traci.

Legiunea, această înaltă școală
de eroism, este creația celui mai
splendid exemplar al rasei trace,
pe care veacurile l-au dăruit
neamului, dela Burebista încoa-
ce, Căpitanul.

Are un sens adânc, însă, faptul
că tocmai Căpitanul a numit *Le-
gionea* cu un nume roman. El a
avut clarviziunea fondurilor noas-
tre originare. Organizarea lumii
trace în spirit romanic. Strădu-
rile calități individuale moștenite
dela Daci, trebuiau canalizate în
direcția disciplinei de fier a Ro-
mei antice.

Dela Daci am moștenit spiritul
de libertate, dârzenia și mândria
unui neam de stăpâni, care a pre-
ferat moartea, robiei.

Spiritul romanic — de trăire as-
pră, spartană, l-am moștenit într'o
mai mică măsură.

Legiunea reprezintă organiza-
rea în spiritul aspru al Romei ce-
zarilor și a consulilor a mândriei
și direniei dace.

ÎNȚELEPCIUNEA INIMII

Legiunea a avut încă dela în-
ceput de partea sa, o mână de
bătrâni venerabili, carî i-au în-
dreptat pașii către zăcămintele
eterne ale neamului. Aceștia au
fost înțelepții Mișcării, pe care
Căpitanul i-a cinstit în mod de-
osebit.

E deajuns să înscriem aci nu-
mele bătrânului profesor de pe-

dagogie de Iași *Ion Gâvănescu*,
impunătoare figură a neamului.

Un alt mare înțelept al *Legiunii*,
este, desigur, profesorul *Traian
Brăileanu* dela Cernăuți, un adânc
cunoscător și intrepret al feno-
menului legionar.

Cu prilejul apariției istoricei
reviste a studenților eroice, ilus-
trul savant, d. profesor Traian
Brăileanu, directorul *Însemnărilor
sociologice*, scrie o pagină anto-
logică despre „Înțelepciunea
inimii".

„Înțelepciunea bătrânilor—spune
d-sa—izvorăște din rațiune, ei
văd lucrurile într'o lumină rece,
străvezie, desbrăcate de farmecul
ce le dă putere asupra sufletului.

Înțelepciunea tinereții, și cre-
dem că aceasta este adevărata
înțelepciune, este *ceea a inimii*,

a dragostei, a pornirii calde de a
prinde lumea în toată bogăția de
culori, în toată varieța de forme".

Din acest antagonism s'a năs-
cut prapastia dintre bătrâni și ti-
neri. Cei din urmă au încercat în
repetate rânduri să „tălmăcească
sbuciumul inimilor în limba bă-
trinească".

Tragedia a început de acolo că
bătrânii nu au fost niciodată de
bună credință și au înăbușit cu-
vântul tinerilor, care a fost al
neamului.

Bătrânii, cei mai mulți, s'au în-
căpățânat încercând să ia istoria
în răspăr. Prin faptul acesta și-au
pronunțat singuri verdictul: vino-
vați!

Ion Fățolu

SPAȚIU MIORITIC

CRISTEA GROSU

EROUL

La intervale mari în viața
unui neam, amenințat cu
pierzanie, apare geniul-con-
ducător, care explorează la-
turi necunoscute, oțelește
credința, înalță conștiința,
crează noui posibilități de
cucerire, deschide căi noui
neamului său, făcându-i astfel loc în șirul istoriei uni-
versale. Dar geniul pohtic
s'ar zbate zădarnic, sau ar
cădea sub paloșul adversar
— înainte de a-și fi termi-
nat misiunea — dacă nu
s'ar ivi camarazi de luptă,
frați de cruce cu el. Din
strătund de veacuri istoria
a fost creată de eroi, carî
prin moarte au înălțat la o-
rizont de viață nouă neamul
lor. Ceeace cimentează le-
gătura dintre geniu politic
și erou e puterea de auto-
determinare, e libertatea vo-
inței. Puțini oameni sunt li-
beri în ceeace gândesc —
și mai ales în faptele lor.
Prin corp suntem legați de
neagra țărână din care am
apărut, sufletul doar ne înalță
spre cer, spre abstract, spre
eternitate; și nu sufletul în
tot complexul lui — ci ceeace
cu un termen mai obișnuit
numim spirit. Spiritul ne-ar
înălța spre zările senine a-
categoriale, dacă păcatul din
noi nu ne-ar ancora de pă-
mânt. Spiritul judecă în ră-
celi glaciale, degajat de corp;
legătura cu acesta i-o face
complexul sufletesc. Crite-
riu de valorare a spiritului
nu-i plăcerea sau satisfacția
de-o clipă a cerințelor tru-
pești, ci-i durabilitatea în
etern. Deaceea numai spiri-
tul poate aprecia adevăra-
tele valori eterne.

Eroii privesc în veac, căci
au ochii spiritului deschiși.
Scopul vieții lor nu-i pă-
mântean. Fericirea pentru
erou nu constă în traiu bun,
avere — ci în neajunsuri,
luptă, suferință și chiar
moarte.

Deaceea eroul primește moa-
rtea zâmbind. Marea masă de
anonimi și comozi îl declară
nebun; e singurul înțelept
însă, căci sesizează valori
neaccesibile pentru cei orbi
ca spirit. Eroul e conștient
că valoarea sa e în funcție
de aportul pe care-l aduce
întregului. Primește senin
moartea pentru neam, căci
e conștient că existența nea-
mului cere moartea lui. Nea-
mul nostru — pentru con-
tinuitatea noului drum isto-
ric deschis de Căpitan — a
cerut cea mai mare jertfă,
jertfa morții.

Căpitanul și-a creiat în
acest scop oameni gata de
moarte, cu o liberă autode-
terminare, deci cu un spirit
conștient. Au murit pentru-
că au fost crescuți în plă-
cerile jertfelor și-a morții.
Și au biruit pentrucă au
murit.

În avantgarda cruciș de
eroi legionari e cea a lui
Virgil Teodorescu. A fost
printre primii care s'a înăl-
țat peste culmi. Privind veș-
nicia în nemărginire, a tins
spre cea mai zguduitoare fe-
ricire, — fericirea de-a muri.
Virgil Teodorescu a fost un
mare spirit de jertfă, deaceea
a deprins repede să moară.

De noi, carî privim ame-
țind zările lui, se induioșează de milă că n'am ter-
minat încă ultima cristali-
zare spirituală pentruca astfel să putem înțelege ade-
văratul sens al morții. Ca-
toți eroii, Virgil Teodorescu
nu trebue plâns. Inconștien-
ții îl plâng pe când el a dis-
părut dintre noi conștient
de scopul morții.

ELENA BEȘTEA

DOCTRINARII...

**Pe măsură ce se mă-
rește numărul gazetelor,
îmi crește o îngrijorare de
ordine publică și legionară.
Foarte mulți camarazi de-
pun eforturi repetate** *să
scrie un articol.* **După ce
l-au scris, mai tras, mai
smuls, depun alte eforturi
până obțin încuviințarea
manuscrisului în vre-o ru-
brică de ziar sau „fițuică".**

**— Când redactarea prin-
tr'o scăpare i-a păstrat și
numele în josul articolului
respectiv, își privește ne-
sățios opera-i firavă și cu
jocuri de frunte și sprin-
cene** *se și socotește citor
de veacuri noi.*

**Visează planuri și se a-
vântă în sugestii. Soluțiile
lui i se par cele mai fe-
ricite și se simte nefericit
că nu-i destul de întrebuințat.**

**Mă folosesc de calea re-
vistei noastre, să fac o in-
vitație camaradercască tu-
turor acelora ce dau su-
gestii și soluții în diverse
domenii de stat, politice
sau economice, de pură
tehnică sau simplă admi-
nistrație, ca în urma tu-
turor planurilor ce expun
să indice măcar în mod
succint: când trebue exe-
cutat planul de cine tre-
bue realizat și cu ce mij-
loace.**

**Este neserios astăzi când
ne-am asumat greaua sar-
cină de a face ceiace alții
n'au făcut să stăm comozi
în scaune de „doctrinari"
și să polemizăm asupra
soluțiilor când singura so-
luție valabilă pentru cel
puțin zece ani este munca
pe fier, munca istovitoare
a tuturora.**

*Recomand ziarelor și
revistelor de specialitate
ca în loc de îndoctrinare
să se rezume la scurte co-
municări de realizări efec-
tive pe intervale de timp
și cu siguranță întreaga
noastră masă românească
va fi mai lămurită. Să se
comunice de exemplu re-
zultatele practice ale tu-
turor acțiunilor și decrete-
lor guvernamentale și noi
cu toții vom găsi un real
imbold spre realizare.*

Tr. P.

SENSUL ETERN AL ITALIEI

de IOAN MICU

**Situată la răscrucea destinelor
europene, prin poziția ei istori-
că și geografică, precum și prin
funcțiunea de meditatoare între
orient și occident, între nord și
sud, și nu printr'o interferență
arbitrară,—Italia reprezintă con-
tinuu calea imperială către un
echilibru al forțelor grupate în
jurul puternicei generatoare de
viață, mării dintre pământuri,
Marea Mediterană. Sensul Italiei
este legat indisolubil de aceas-
tă mare latină. Din timpuri care
se localizează la începutul năzu-
ințelor de extensiune, după în-
frângerea oricărei puteri exter-
ne în conflict cu această năzuin-
ță sau mișcând pentru o ridica-
re proprie, sensul existenței ne-
mărginite în timp a fost îndes-
tructibil lănțuit de apele mării
pe care Romanii o transforma-
seră într'o mare internă.**

**Această legătură între sensul
unei țări și situația ei geo-istori-
că ar putea să pară, până la
un punct, forțată sau nu îndes-
tul de temeinică pentru a per-
mite ajungerea la o definitivă lă-
murire a unei stări de lucruri
cerute tocmai de necesitatea în-
tăririi în sens. Am spus, «ar pu-
tea să pară», căci realitatea ex-
tă una, și anume: fiecare țară
are un sens, ceva permanent și
durabil, de care nu se poate
despărți sau depărta, fără ca acea
țară să sufere în structura ei
geopolitică. Situația geografică a
dat Italiei în chip firesc și de
neînlocuit un sens pe care po-
porul italian nu l-ar fi putut a-
vea în alt loc, de pildă, în ste-
pa panonică. Nu, pentrucă, în
timp ce sensul etern al Italiei
este Mediterana, sensul etern al
Ungariei este stepa. O ieșire din
acest sens este fatală și în afară
de legile naturale. O întindere a
Italiei «spre regiunile nordice ar
însemna o ieșire din sensul fi-
resc, o derogare de la sens. E
de ajuns să privim în trecutul
depărtat acest fapt, întinderea
către nord a puteri romane, și
să ne dăm seama până la ce li-
mite mergea aminitita putere, căci
acolo se tutălnea cu sensul unei
alte puteri, sensul puterii ger-
mane, putere pe care încă din
antichitate Caesar și Tacitus o
semnalau lumii romane în evi-
dentă disolutiune morală. Sen-
sul Italiei este, după cum a și
fost, mediteranean. Această ma-
re pe care Italia o desparte în
două, prin însăși situația ei, pe-
trucă, potrivit adevărului «divi-
de et impera», să o stăpânească,
intră total și indiscutabil în sen-
sul etern al Italiei stăpânitoare
de ape. Amestecul unei unei for-
țe străine de acest sens e arătat
astăzi, în urma declanșării răz-
boiului, ca o zădărnicire, ca o
temporizare neghioabă, ca o îm-
potrivire obstinată inexorabilului.**

**Intr'un articol publicat nu de
mult în hebdomadarul *Vremea*
(«Realități politice și strategice
în Mediterana», — 3 Noembrie
—) este înfățișată problema ita-
liană în Mediterana, așa cum s'a
pus în ultimele șapte decenii.
Italia dorea încă de mult să fa-
că din această mare cum și din
litoralul de nord al Africei un
vast imperiu maritim și colonial,
situându-se astfel pe linia u-
nui sens, a unui destin care-i o-
bligă mersul în modul acesta:
«Visul Italiei cuprindea Africa
romană în viață sub steagul ita-
lian, Tripolisul, chiar și Tunisul
oferit de Germania la 1878, pe
care însă Franța și l-a anexat,
deși aici elemental european do-
minant era cel italian...»**

**Astăzi visul acesta e pe calea
împlinirii.**

**Restabilirea dominațiunii lati-
ne în Mediterana subt bunii au-
guri italieni, cărora la stau ga-
ta în sprijin, pentru a răspunde,
Spaniolii în Gibraltar — aceasta
—) este înfățișată problema ita-
liană în Mediterana, așa cum s'a
pus în ultimele șapte decenii.
Italia dorea încă de mult să fa-
că din această mare cum și din
litoralul de nord al Africei un
vast imperiu maritim și colonial,
situându-se astfel pe linia u-
nui sens, a unui destin care-i o-
bligă mersul în modul acesta:
«Visul Italiei cuprindea Africa
romană în viață sub steagul ita-
lian, Tripolisul, chiar și Tunisul
oferit de Germania la 1878, pe
care însă Franța și l-a anexat,
deși aici elemental european do-
minant era cel italian...»**

**Astăzi visul acesta e pe calea
împlinirii.**

**Restabilirea dominațiunii lati-
ne în Mediterana subt bunii au-
guri italieni, cărora la stau ga-
ta în sprijin, pentru a răspunde,
Spaniolii în Gibraltar — aceasta
nu va mai fi mult englez — și
Francezii din Biserta, are semni-
ficații de o covârșitoare impor-
tanță pentru structura și sensul
Europei viitoare. Sensul Italiei
l-am demonstrat în funcțiune de
dominarea Mediteranei. Sensul
Europei noi este în funcțiune de
cele două mari puteri, Italia și
Germania, care se interdetermi-
nă perfect, lucrând împreună în-
tr'un armonios acord la stator-
nicirea pe baze sigure și definiti-
ve a lumii. Sensul antidurerea
stă în permanență.**

Toate cărțile și periodicele pentru recenzare, vor fi trimise pe adresa redacției «Biruitorilor», Constanța, str. Carol Nr. 151.

Domnului
Anghel Teodorescu,
în amintirea fiului său,
Virgil Teodorescu mortu
legionar, căzut în lupta
luptă creștină și biruitoare
legiunii.

In acest volum este scrisă povestea tinereții mele, dela 19 la 34 ani, cu simțirile, credința, gândurile, faptele și greșelile ei.

CORNELIU ZELEA-CODREANU

Țara legionară, în ziua
biruinței ei, va avea
grijă și de Tot de toată
familia acestui legionar
iubit, căci Lui o grijă
mai va mai în veci pruncile
acestei familii.

Căpitanul Z. Codreanu
8 Nov 936

Gândurile Căpitanului pentru familia eroului legionar Virgil Teodorescu

Când ne vom desmetici?

de NAE IONESCU

(„Cuvântul" din 25 Noembrie 1933)

Studentul V. T. legionar al «Gărzii de Fer» a fost împușcat de poliția din Constanța. Dacă luăm în considerare raportul medicului legist, care stabilește că legionarul a fost lovit în spate, vina polițiștei este evidentă, iar actul vardistului care a tras **așa cum a tras,** *dovedește că vina e mai sus, la locul de unde au pornit ordinele. Se verifică încă odată prin aceasta, ceeace noi afirmăm aci de ani de zile — și ce știe dealtfel toată lumea — că d. Duca este un om politic incapabil de a stăpâni situațiile...*

Cercetând ziarele de Joi dimineața cari relatau omorul dela Constanța, am fost izbit de un fapt caracteristic: toată lumea se ocupa de tragicele întâmplări; nimeni însă nu lua atitudine **politică** *față de ele. Moartea lui Virgil Teodorescu, devenind astfel un simplu fapt divers...*

De ce, mă rog, nu protestează presa împotriva guvernului care e evident vinovat de nenorocirea dela Constanța?

Observatorii superficiali sau pătimași au răspunsul gata: pentrucă presa e în slujba guvernului, sau pentrucă cel ucis e legionarul «Gărzii de fer» — iar presa noastră e «jidovească» sau «jidovită»...

Impresia mea este că, dacă azi nu se mai protestează violent și convins împotriva omorurilor polițienești, asta se datorește unei convingeri — neajunsă la conștient poate, dar pentru asta nu mai puțin existentă — că **viața noastră publică a ajuns la un grad de disoluție revoluționară așa de înaintat, încât a intrat în era asasinatelor; adică a luptelor cu mâna armată, în care viața indivizilor nu mai contează....**

Împotriva constatării mele subliniate mai sus, stau — știu! — gata două obiecțiuni: 1) că asasinatul politic nu stă în firea românului; 2) că asasinate politice au mai fost în trecutul nostru apropiat, fără ca ele să ajungă a încadra un sistem. Dar aceste două obiecțiuni, cari în fond nu sunt de cât una, nu stau în picioare.

Afacerea cu «firea românului» este o afirmație cu totul gratuită. Eu știu, dimpotrivă, că toată istoria noastră e plină de asasinate politice. Comise, e adevărat, de boeri. Dar asasinate; și politice. Așa că argumentul acesta poate fi lăsat să cadă.

Mai cu aparențe de greutate e cel de al doilea: că asasinatul politic nu poate deveni la noi sistem. Să fie chiar așa? Este adevărat aceasta, de sigur, pentru asasinatul de tip Max Goldștein.

Acolo avem de afacere cu o metodă revoluționară de import, practicată de oameni cari nu aveau nimic comun cu românitatea. Astăzi ne aflăm însă într'o situație nouă.

Mai întâi avem în fața noastră oameni, și anume români, pentru cari viața nu mai are nici un preț; cari au dovedit că nu se intimidează de moarte. Și să notăm, nu e vorba de un desgust individual de viață; ci de cu totul altceva: de subordonarea totală a vieții individului, scopurilor — bine, sau fals înțelese, asta e indiferent — ale colectivității. Tânărul care consimte astăzi să moară, deci, nu o face dintr'o coborâre a puterii lui de viață, nu abdică dela existență pur și simplu — **ci abdică dela existența individuală, cu scopul precis de a potența pe cea a colectivității.**

Asta, mai întâiu. In al doilea rând, și asta e încă mai semnificativ și mai grav, avem în fața noastră nu numai oameni cari consimt să moară, ci și să omoare. Și nu criminali de rând, suflete desechilibrate, existențe deficiente cari alunecă pe linia nestăpânirii de sine și a împlinirii unor instincte bestiale; ci tineri cari văd în acest act de supremă violență prin care se frânge cea dintâiu lege a lui Dumnezeu, un act impus lui de onoarea lui ca membru al colectivității din care face parte, al frăției lui de luptă.

Această schimbare de perspectivă deci, această destrămare a individului în colectivitate — fapt fundamental al marei întoarceri pe care o realizează astăzi lumea și care va fi semnul viitoarei culturi și așezări omenești pentru sute de ani de aci înainte — ea este pământul din care se ridică noua atitudine a unei părți din tineret, în fața morții proprii sau a celorlalți.

Nae Ionescu

—ooo—

CRANII DE LEMN

Când am intrat, descoperiți, în curtea căsuței din dealul Hârșovei — cu sufletul mai greu decât povara de ape pe care Dunărea, aiaturi, o împingea greoaie printre țărmurile unde a copilărit Virgil Teodorescu — am fost întâmpinați de o mână de copii cu obrajii dogoriți de plâns, cari ieșeau de prin ungherele curții, de după câte un coteț sau un hambar, unde stătuseră ascunși, plângându-și fratele mai mare. Ce piept lat avea fratele lor și cât de bine îl stătea cămașa verde! Cât de neînfricat părea, plin de ocrotitoare făgăduinți pentru cei mititei! Iar acum, cu pieptul lui de vultan turtit între scândurile prea strâmte, cu cămașa verde spartă, el stă întins pe masa de lemn a mai-că-si, colo sus, sub grinzile odăii scunde și afumate. Ajunsese să fie student la drept, la școlile mari din București. Iar acum, de câteva ceasuri, primarii și jăndarii stăpânirii îl aduseră țeapăn, în miez de noapte și în pripă, în casa părintească, și le mai cereau încă părinților și fraților să nici nu-l plângă deabinelea, ci să-l îngroape de îndată, în zorii zilei, ca să nu apuce să vină să-l vadă frații lui de luptă din București și lumea din oraș.

Căci cine nu știe că cea mai mare vrednicie a unui slujbaș al stăpânirii este să «expedieze», grabnic «afacerile curente»? Bietul Virgil ajunsese o «afacere curentă» care trebuia grabnic «expediată», dela miezul nopții și până în zorii zilei, tocmai colo departe, sub țărâna gropii. Și «expediat» ar fi fost, dacă s'ar fi găsit gropari nocturni, dacă preotul nu era plecat și dacă nu-i era sortit camaradului Virgil să se odihnească în groapă săpată de legionari, în care să coboare într'o seară cu lună, cu cer înstelat, în unduirea duioasă a «Imnului legionarilor căzuți», și sub cuvântul de sabie al Căpitanului său.

...Era atât de bombată fruntea camaradului, acolo între flori și lumânări aprinse... Niciodată nu l-o văzuse nimeni atât de bombată, ochii atât de căzuți... Tot conținutul de comoară care s'a frământat în acest cranîu, părea că-și împinge dorurile neîmplinite, puterile de luptă rămase necheltuite, tot focul și elanul lăuntric — spre a răzbate la lumină, spre a-și risipi sămânța în cupele de ROL ale patriei, spre a-și desfășura vigoarea biruind pentru Legiune, pentru Neam. Dar cranîul de ceară oprea de-acum, încordat până la plesnire, toate puterile nobile ale acestui suflet, sfărâmându-i toți mugurii florilor de mâine.

Ce greutate mare aveau de dus legionarii pe umeri până la groapă... Un cranîu atât de greu, o frunte atât de bombată...

Și totuși ce ușor e acest cranîu pentru cei ce l-au culcat aici. Cât de simplu se rezolvă pentru dânșii totul. Câteva coale de hârtie înegrită prin cancelarii, procese verbale, autorizații de înmormântare, și totul se face repede și în bună regulă. Azi cu unul, mâine cu altul. Cu timpul, stăpânirea va câștiga chiar o foarte bună experiență administrativă în această «materie» și totul se va aranja și mai ușor. Se va putea chiar înființa un serviciu public administrativ pentru satisfacerea acestei noui funcțiuni sociale: eliminarea din societate, până sub țărâna gropii, a acestor indezirabili ai lumii românești de astăzi, indezirabili cari sunt totuși elementele cele mai pure sufletește ale tineretului actual, cei mai patrioți, fruntași în școli și la examene, cei mai buni și scumpi copii ai familiilor și pe deasupra, întruparea masivă a visului Regelui Carol întâiul: caractere. Tineri cari știau și știu că pe calea aceasta îi așteaptă toate jertfele, toate ofensele și nici un folos personal, cari primesc însă cu bucurie această mucenicie pentru Neam și Cruce.

Dar toate acestea sunt palavre anarhice pentru cei și cei ce l-au ucis pe comandantul legionar Teodorescu Virgil. Ei ne râd în nas: *să mai poftiți!* Veți păți la fel: încă unul, încă zece, încă o mie, oricâți! Deoarece astfel cred dânșii că vor fi asigurate zile mai bune pentru acest neam. Un piept voinic, acoperit de cămașe verde, e pentru dânșii o cutie de carton care se aruncă simplaminte la gunoi când încurcă lumea complicată a guvernanților de azi. Un cap de legionar frământat de grija viitorului românesc, se trimite pur și simplu, cu hârtii în regulă și în colet de scânduri oficiale, părinților spre grabnică îngropare, cu nepăsarea pe care ți-o dă siguranța că te vei disculpa în fața lumii cu o minciună (formula stereotipă: «vroind să desarmeze»...). Aceste scumpe cranii, aceste frunți bombate de ciocotul unor furtuni nobile și altruiste, devin astfel pentru oficialitatea noastră ceva de ordin lemnos, fără valoarea și drepturile omenești (să mai vorbim de drepturile românești?), ceva ce se poate lovi și sfărâma fără frica unei pedepse dumnezeiești, fără consecințele impuse de imanenta justiție omenească... Simple cranii de lemn.

Dar și Fariseii spuneau la fel despre Mântuitorul răstignit: *să mai poftească!* Să poftească acum și să mai facă ce a făcut, să se coboare de pe cruce și să se învie pe el însuși! Apoi râdeau satisfăcuți de isprava lor; erau siguri că pe această cale l-ar birui pe Dumnezeu, că sistemul a fost bun: *să mai poftească el acum!* Nouă ni se spune azi tot așa: *să mai poftiți!* Cu toată infinita distanță dintre jertfa lui Dumnezeu-Iisus a noastră, bieți oameni cari, prin păcatele omenești, isbutim însă a ne menține într'o luptă pentru binele altora, — mentalitatea celor cari ne spun: să mai poftiți!, este aceiași cu a Fariseilor ucigași ai lui Cristos, siguranța că, prin violență și prin desființarea fizică a adversarului, va fi strivită ideea lui, lumea nouă și mai bună pe care o dorește, pentru care el luptă și moare.

Și ar avea biruință adversarul nostru pe această cale, dacă n'ar fi cu noi adevărul și dreptatea românească, dacă noi am fi, cum ni se spune, distrugătorii unui viitor mai bun al acestui scump neam românesc.

Dar nu suntem.

Acolo sub țărâna cimitirului din Hârșova nu zace, atât de singur, un cranîu de lemn, ci o comoară care răscumpără victoria de mâine, pe care generația noastră e gata s'o plătească și mai scump, oricât de scump.

De aceea autorii uciderii camaradului nostru, ca și inițiatorii sistemului «craniilor de lemn», vor purta o nesfârșită povară în fața lui Dumnezeu, în fața Justiției viitoare și în judecata istoriei românești.

Iar tu mamă care, atunci când legionarii îți scoteau pe brațe din casă pe cel mai mare și mai scump copil, te tânguiai: «copilu' maichii, uite de ce nuntă ai avut tu parte» — să știi că rodul acestei sfâșietoare nunți e mai plăcut lui Dumnezeu decât roduri de prunci cu care ți-ar fi înseninat obositele bătrânețe!...

IONEL MOTA

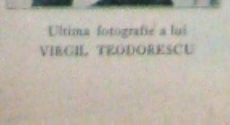

Ultima fotografie a lui VIRGIL TEODORESCU

Ultimele rânduri scrise pe o carte poștală, părinților de Virgil Teodorescu cu două zile, oumai, înainte de moartea sa.

Constanța, 20-XI-933

SCUMPI PĂRINȚI,

Ertați-mă dacă v'am supărat. Am plecat cu băeții cu camioanele în județ. Am trecut prin sate dealungul Dunării și acum sunt în Constanța.

Sunt sănătos și Miercuri sau Joi cel mai târziu ne vom vedea.

Azi mă plimb pe malul mării, căci propaganda s'a terminat.

Vă sărut dulce.

VIRGIL

P. V. 18.916

Ca o lacrimă de sânge, a căzut o stea...

Casa copilăriei lui Virgil Teodorescu din Hârşova

Presa anului 1933 înfierează asasinarea studentului martir

PRIMUL MORT

— Rânduri pentru studentul Virgil Teodorescu —

(„ŢARA NOASTRĂ", Vineri 24 Noembrie 1933)

Când guvernul a dat sfoară în ţară, un ceas după venirea sa la putere, că va stârpi grupările reprezentând mişcarea naţionalistă, am sunat alarma şi am atras atenţia, că liberalii nu-şi dovedesc prin aceasta, decât o falsă autoritate şi o slăbiciune, care-i va fi fatală.

Adevărul şi credinţa şi dragostea de ţară nu pot fi încătuşate, nici chiar de nişte vechi sugrumători ai dreptăţii de azi.

Idealurile apărate cu suflet şi cu sânge, nu s'a pomenit niciodată în istoria lumii să fie acoperite şi înnecate, fie că s'ar tăia toate pădurile de pe suprafaţa pământului, ca să se facă din ele zeci de mii de batalioane ale ciomagului electoral.

Guvernul n'a ţinut seamă de nici un avertisment. Liberalilor li-e sete! Li-e sete de violenţă şi vor să şi-o potolească!

Dar violenţa lasă urme. Sângele strigă!

Cea dintâi pată, care pecetluieşte cu o ştampilă infamie fruntea actualului guvern, prima ispravă evidentă din tot ce au făcut de când s'au înscăunat, au înscris-o, ieri, la Constanţa.

Acolo, oamenii guvernului şi-au inaugurat sărbătoarea: au asasinat!

VIRGIL TEODORESCU
elev în clasa III-a a gimnaziului comercial din Galaţi

In dimineaţa zilei de ieri, studentul Virgil Teodorescu, legionar al „Gărzii de Fier", s'a îndreptat pe bulevardul Independenţii din Constanţa, ca să lipească afişe de propagandă pentru gruparea naţionalistă-creştină, din care făcea parte. In timp ce afişa un manifest, a apărut pe la spate o ceată de gardieni publici. Au privit pe după umărul studentului la afiş şi, constatând că manifestul este al „Gărzii de Fier", l-au înconjurat pe legionar.

Acesta s'a întors cu faţa către atacatori.

In momentul acela sentinţa justiţiei liberale a răsunat.

Studentul Virgil Teodorescu s'a prăbuşit la pământ, fără sufl are.

Judecata se făcuse fără judecător, fără vina ucisului, fără hârtie.

Dela ea însă, încep gravele semne de întrebare: pentruce a fost ucis, de către oamenii guvernului, studentul dela Constanţa? Pentru care raţiune de stat? In numele cărui text de lege? Şi mai ales, ce vină i s'a găsit, acolo, la faţa locului înroşit de sânge, tânărului asasinat?

Să vedem.

Cel omorît făcea parte dintr'o grupare naţionalistă. Guvernul, e drept, a anunţat că va pl asa grupările naţionaliste-creştine în afară de lege.

Deocamdată, însă, ele au o existenţă legală.

Atunci?

Ce greşeală i se găsise studentului asasinat? Că lipea afişe? De când lucrul acesta a devenit o crimă care se pedepseşte cu moartea?

Chiar în vremurile revoluţionare franceze, când nobilimea fusese plasată de Robespierre «Ahors de loi», cei sortiţi ghilotinei tot erau judecaţi, înainte de a li se rostogoli capul în coşul cu tărâţe.

Atunci, pentruce a fost ucis studentul Virgil Teodorescu? Pentrucă, în sufletul său de tânăr, ardea flacăra cinstită a unei iubiri pentru mai binele acestei ţări? Guvernul va avea să răspundă.

Lacul de sânge dela Constanţa se va umfla. Cei cari vor fi înecaţi sub valurile sale, vor fi cei ce au deslănţuit izvoarele de sânge.

Guvernul şi-a marcat, prin actul dela Constanţa, pecetea roşie a criminalilor.

Crima a fost făcută, să se ştie, împotriva unui tânăr, a cărui neiertată fărădelege a fost că a lipit cu mâinile tremurătoare de dragoste pentru ţară, un manifest de politică naţionalistă!

Şi cu astfel de acte vrea să stranească guvernul autoritatea în ţară! Prin metode pe cari le-au părăsit şi oamenii „Cekăi" bolşevice?

Prin asasinare, fără judecată, la colţ de stradă?

Zadarnic va încerca I. G. Duca să-şi spele mâinile de sângele curs din inima studentului nevinovat!

Petele îi vor apare în fiecare ceas, în fiecare minut, ca de braţele ucigaşe ale lady-ei Macbeth...

Iată umbra lui Virgil Teodorescu stă aici, la sfîrşitul rîndurilor şi par'că ne întreabă: «pentruce m'au omorît»?

Legionarii din ţară iau parte la doliu

— Telegramele primite de familie —

Studenţimea creştină bucureşteană, profund impresionată şi unanim revoltată de asasinarea mişeleaşcă a fiului dv., vă asigură că împărtăşeşte această durere şi va lupta pentru pedepsirea vinovaţilor.

Florin Becescu
Preşedintele Centrului Studenţesc Bucureşti

Legionarii elevi dela şcoala ofiţeri rezervă artilerie, se închină mormântului viteaz.

Traian Puiu

Impărtăşim durerile şi noi.

Cercul Studenţesc
Arad

Legionarii tutoveni adînc întristaţi îngenunche în faţa camaradului căzut pentru patrie şi doresc tărie celor ce au plâns acest tribut.

Legionarii din Tutova

Legionarii arădeni împărtăşesc suferinţele dvs.

Biruinţa se desăvârşeşte prin jertfe cari nu vor fi uitate.

Legionari din Arad

Primiţi condoleanţele noastre pentru fratele pierdut în lupta naţionalistă, pe altarul patriei.

Cercul Studenţesc
Sibiu

O lacrimă sinceră pe mormântul camaradului nostru Virgil Teodorescu, familiei mângâierile celor ce nu-l vor uita.

Societatea Studenţilor în Medicină
Bucureşti

In veci vom slăvi memoria camaradului erou Virgil Teodorescu, de a cărui jertfă ne legăm să fim demni.

Camarazii Ialomiţeni

Sincere condoleanţe pentru colegul Virgil Teodorescu.

Studenţii Constănţeni

Sufletul eroului Virgil e printre noi. Il iubim cu drag şi nu-l vom uita.

Avocat Arnăutu
Tulcea

Lacrimi dela teologii legionari din Bucureşti pentru neuitatul lor camarad.

Studenţii Teologi din Bucureşti

In numele guvernului

Ziarul «Presa» care apărea în anul 1933 la Constanţa, a publicat, sub titlul de mai sus, următorul articol:

In numele guvernului! Iată dreptul pe temeiul căruia un nenorocit de agent al forţei publice, a cărui minte n'a prins bine şi n'a înţeles un ordin, a pus sfârşit vieţii fragede a unui student român.

In numele guvernului s'a înduhoşat o casă, arma a sloboziţ glontele omorâtor şi a doborât în groapă pe un fiu de român.

In numele guvernului s'a înduhoşat o casă românească şi s'a turnat durerea şi amarul şi întristeţea în sufletul familiei lui Teodorescu.

In numele guvernului, fără a fi provocat, fără a fi atacat, fără a fi insultat, fără a fi nerespectat sau nelinişti, agentul român al forţei publice române, a tras într'un român.

In numele guvernului, mişeleşte, tâlhăreşte, ca un asasin, pe la spate, a tras un agent, ameţit fără îndoială de ordine de sus venite, într'un fiu nevinovat al ţării.

In numele guvernului, după acest frumos şi energic început, oricine va îndrăsni să lipească afişe şi reclame electorale, va fi fără cruţare, ucis milă, curăţat.

In numele guvernului, după aceastâ lectie simţită, cine, ca Virgil Teodorescu — aibe-l Dumnezeu de acum înainte în paza lui şi ţie-l în corul drepţilor — va mai îndrăsni să lipească afişe şi reclame, va fi culcat la pământ.

In numele guvernului, după aceastâ sângeroasă pildă, cine nu e cu el, duşman lui este şi în pământ cu el.

In numele guvernului acestuia nou, care e şi naţional şi pe deasupra şi liberal, orice conştiinţă românească trebue să adoarmă şi orice glas românesc trebue să amuţească.

In numele neamului tău românesc, simte-te acum tu român şi vezi-le ce al ajuns în insăşi ţara ta.

In numele neamului tău românesc, gândeşte-te tu acum, române, cui au folosit suferinţele părinţilor tăi, cui străduinţile tale de neînchipuit.

In numele neamului tău românesc, vezi acum tu române dacă revolta mai poate fi stăpânită şi dacă nu e locul să strigi cu nemuritorul poet Eminescu:

Cine-a îndrăgit streinii
Mânca-i-ar inima căinii!
Mânca-i-ar casa pustia
Şi neamul nemernicia...

Un legionar din „Garda de fier" împuşcat de poliţişti

Eri dimineaţă la ora 5, a fost săvârşită o crimă politică în str. Valea Albă.

Un grup de şase legionari ai „gărzii de fier" în timp ce lipeau afişe electorale pe str. Vlad Ţepeş a fost întâmpinat de un grup de poliţişti cari strigau:—din ordinul guvernului sunteţi arestaţi.

Legionarii strângând rândurile împotriva celor şapte gardieni publici, au dat posibilitatea unor camarazi să continue cu lipitul afişelor.

Poliţiştii înarmaţi cu revolvere şi bastoane de cauciuc au repetat atacurile până în str. Valea Albă. Aci, trei gardieni publici au sărit la studentul Virgil Teodorescu, care ţinea în mână căldarea cu cocă pentru lipit afişele. S'a produs o busculadă în care timp gardianul Aristan Mihail a tras un foc de revolver asupra studentului Teodorescu, împuşcându-l mortal. Ceilalţi legionari au fost loviţi cu bastoanele de cauciuc.

Studentul omorât a fost transportat la morgă.

Cercetările au început de dimineaţă, fiind făcute de către d-nii prim procuror N. Moiseanu, procuror Petrescu şi Culiţă, chestorul poliţiei.

Gardianul public Aristan Mihail, care a împuşcat pe student a fost arestat şi dus la chestură.

După ce corpul neînsufleţit al studentului a fost transportat la morgă, un număr mare de legionari a defilat prin faţa catafalcului, depunând flori.

E probabil ca astăzi să se facă înmormântarea victimei. Legionarii „Gărzii de fier" aşteaptă sosirea în localitate a comandantului lor Corneliu Zelea Codreanu şi a unui număr de legionari din ţară.

Azi s'a făcut autopsia cadavrului studentului Teodorescu şi s'a stabilit că el a fost împuşcat pe la spate.

Inmormântarea se face astăzi

Aseară, conducătorul poştal Teodorescu din Hârşova, tatăl studentului legionar Virgil Teodorescu, împuşcat eri dimineaţă pe str. Valea Albă, a cerut autorităţilor autorizaţia de a înmormânta pe fiul său la Hârşova.

Obţinându-se autorizaţia, corpul legionarului ucis a fost ridicat dela morgă şi transportat cu un automobil la Hârşova.

Inmormântarea legionarului se va face astăzi.

Cortegiul va fi urmat de membrii „Gărzii de fier„ din judeţul Constanţa şi de către legionarii delegaţi din alte regiuni.

Pentru astăzi se aşteaptă sosirea la Hârşova a d-lor Ion şi Corneliu Zelea Codreanu cari au fost invitaţi telegrafic pentru a asista la înmormântare.

„PRESA" din 23 Noemb. 1933

Incăerare între legionarii Gărzii de Fier şi poliţişti la Constanţa

— Un legionar ucis şi altul rănit —

„UNIVERSUL" din 23 Noembrie 193

Eri, la ora 4 dim., o grupă de 6 legionari ai Gărzii de fier din localitate, a eşit în oraş spre a afişa pe străzi manifeste de propagandă şi o scrisoare a Căpitanului.

Pe str. Ţepeş Vodă, legionarii au întâlnit pe gardianul din acel sector.

Poliţistul s'a luat după ei urmărindu-i până în str. Dorobanţi.

Gardianul din Ţepeş Vodă, împreună cu cel din Dorobanţi, au cerut legionarilor să plece acasă, lucru ce aceştia au refuzat.

Incercând să-i aresteze, s'a produs o încăerare, unul din gardieni fiind rănit şi doi legionari loviţi.

Legionarii au continuat mai departe cu lipitul afişelor până în str. Valea Albă, unde, după pas cu pas de cei doi gardieni, cari între timp ceruseră ajutoare dela chestură şi dela alte sectoare.

BUSCULADA

In str. Valea Albă, colţ cu str. Moldovei, legionarii au fost înconjuraţi de vreo 6 gardieni şi mai mulţi agenţi de poliţie, cari i-au lovit cu bastoanele, încercând să-i aresteze.

Legionarii au ripostat.

S'a produs atunci o luptă corp la corp în care s'au tras de gardieni 3 focuri de revolver.

UCIDEREA LEGIONARULUI TEODORESCU

Unul din gloanţe, tras de aproape, a împuşcat mortal pe legionarul Teodorescu Virgil, fiul conducătorului poştal Teodorescu dela Hârşova.

Legionarul Georgescu a fost asemenea rănit în picior.

Legionarul Teodorescu, care primele clipe mai dădea semne de viaţă, a fost transportat cu o trăsură la morga spitalului dr. Sion.

Pe drum, însă, a încetat din viaţă.

Din cercetările făcute de comisarii Zahiu şi Opreanu, rezultă că gardienii cari au tras focuri de revolver sunt: Anzuca, Căprioară şi Mihai Aristan.

Teodorescu a fost împuşcat de gardistul Mihai Aristan, care re-

Urmare în pag. 8-a

Părinţii eroului legionar Virgil Teodorescu

Drum de foc și biruință pentru garda ta...

Inmormântarea legionarului Virgil Teodorescu

Se cunosc împrejurările în care a fost împușcat, în timpul când apea afișele Gărzii de Fier, legionarul Virgil Teodorescu.

Corpul legionarului ucis a fost ridicat de familie. Miercuri la orele 10 și transportat la Hârșova cu o mașină.

In vederea înmormântării, eri la orele 6.10 dim. au sosit cu trenul în gara Constanța d-nii: Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul Gărzii de Fier, prof. I. Zelea Codreanu-tatăl, I. Moța, generalul Cantacuzino - Grănicerul, preotul Dumitrescu și studentul Morărescu.

Au fost primiți în gara locală de către d. Inginer Virgil Ionescu, candidatul organizației Gărzii de Fier la Constanța, avocat N. Șeitan, șeful organizației locale, preotul Chivu și o grupă de legionari în uniforme, sub comanda legionarului Puiu Traian, cari au dat onorurile.

La coborârea din tren, Căpitanul s'a adresat legionarilor cari l-au primit în gară, spunând următoarele:

„Am venit aici pentruca împreună cu dvs. să petrec la locul de veci pe tânărul student Virgil Teodorescu, care și-a dat viața pentru cauza națională.

Niciodată în analele politice din ultimii 50 de ani, nu s'a înscris un asemenea fapt".

Dela gară, noului sosiți, împreună cu legionarii locali, s'au îndreptat spre Grand, de unde, la ora 8.30, au plecat spre Hârșova.

Impresionantul convoi a fost salutat la Hârșova de către întreaga populație a orașului.

Legionarii sosiți din Constanța, împreună cu conducătorii Gărzii de Fier, s'au pornit prin fața catafalcului legionarului Teodorescu, depunând jerbe de flori.

La orele 2,30 în jurul casei părintești a celui ucis s'a adunat întreaga populație a orașului, sicriul fiind coborât în stradă, unde de preoții Apostol, Chivu și Dumitrescu, — ultimii doi din Garda de Fier, au oficiat un serviciu religios, după care convoiul mormânt s'a îndreptat spre biserică.

Au participat în afară de localitari și autoritățile hârșovene, în frunte cu primarul orașului.

După serviciul divin, s'au ținut următoarele cuvântări.

Avansat comandant legionar post-mortem

Prin ordin de zi, pe legiune, legionarul Teodorescu a fost avansat la gradul de comandant legionar, cel mai înalt grad în legiune.

Sicriul a fost coborât apoi în mormânt, după care legionarii au cântat cântecele: Te voiu plânge, Peigoana, Hora Legionarilor și altele.

După ce s'a aruncat deasupra mormântului cel din urmă bulgăre de pământ, legionarii împreună cu Căpitanul au jurat că vor continua lupta în care el a căzut, făgăduind că vor veni din când în când să-i vadă mormântul.

V. S. P.

Discursul preotului Ioan Chivu

Orașul Hârșova s' a îmbrăcat în doliu. Vestea a străbătut toată țara. Unul dintre noi a plecat.

Camaradul Virgil Teodorescu nu va mai fi în mijlocul nostru decât câteva clipe.

El va rămâne însă veșnic printre noi. Memoria lui ne va fi sfântă ca și moartea lui limpede.

Îi jurăm în ceasul acesta credință neclintită.

Jertfa lui o vom păstra cu sfințenie, așa cum a fost el în ziua în care a căzut.

Părinții să nu-i plângă. O lacrimă sfântă depunem noi, camarazii lui.

Jertfa lui Virgil Teodorescu nu aduce cu o durere copleșitoare, ci o durere înălțătoare.

Lupta va fi dusă mai departe, ca jertfa lui să nu fie zadarnică.

Cuvântarea lui Ionel Moța

Virgil Teodorescu prin jertfa lui s'a înălțat la o mare noblețe, putând fi pus alături de marile figuri puține în țara noastră.

Jertfa lui e mai nobilă ca a soldatului de pe câmpul de luptă, căci neforțat, ci impins de un ideal, s'a aruncat în vârtejul luptei pentru salvarea crucii lui Iisus. A căzut victimă a datoriei sale.

In numele unui grup de foști studenți, cari acum 10 ani au deschis această luptă, îi aduc camaradescul lor salut.

Cuvântarea Generalului Cantacuzino

Iată sacrificiul suprem!... Iată-l!...

E lupta între două lumi. Între aceste două lumi este astăzi cadavrul iubitului nostru Teodorescu.

Dar lupta aceasta am înțeles să fie o luptă de idei și, ciastit vorbind, nu o luptă pe viață și pe moarte.

Nu am început noi.

Intâiul care cade e al nostru, nu al lor.

Nu noi suntem agresorii, ci victimă. O victimă care nu se frânge, nu se bocește și de care suntem mândri.

Poate să am părere de rău când văd 20 ani în sicriu și 65 în picioare.

Nu-l bocim, dar stăm uimiți de fapta pe care nimeni n'ar putea-o răstălmăci sau explica.

Suntem geloși că nu suntem în locul lui.

In fiecare zi, la fiece pas, ne izbim de frați de-ai noștri căzuți în nenorocire.

Cîți dintre noi se opresc, pentru o clipită, spre a și întoarce privirile înlăuntrul sufletului și a zice: ȘI EU SUNT VINOVAT DE SUFERINȚA ACESTUIA!

Nebune, gândește-te că dacă nu era el poate că eraș tu în locul lui; gândește-te, mai ales, că și tu poți cădea în situația lui.

Dumnezeu te-a înștiințat, zilele trecute, cu glas de cutremur: IN NOAPTEA ASTA PUTEAM SĂ-ȚI IAU VIAȚA!

LA CE-ȚI VOR FOLOSI AVUȚIILE AGONISITE?

Discursul rostit de Căpitan

In calitate mea de comandant, aduc azi salutul legionarilor pentru sufletul care s'a ridicat la pași de defilare din mijlocul nostru.

Amintirea lui ne va fi icoana călăuzitoare în lupta pentru binele patriei și neamului, iar mormântul lui să ne fie exemplul sacrificiului ce trebuie să-l depue orice română conștient.

Iată-ne în amurg la marginea unei groape deschise. Sub țărâna ei caldă rămâne un legionar îmbrăcat în cămașă verde, un copil al acestui oraș căzut la datoria sa.

Dar în fața groapei deschise o mare și grea problemă se pune pentru mine ca comandant. Văd o țară care acum 15 ani își chema tinerețul de pe toate meleagurile ca să lupte și să moară. La apelul ei, tinerețul a răspuns.

Mai târziu, această țară a început să-și bată joc de toți ce în ea era românesc, de orfani, văduve, invalizi...

O țară care își împușcă pe cei mai buni copii ai ei, nu mai e o țară.

Dacă groapa aceasta nu va face ca țara să nu-și mai spânzure copiii ei, noi, conștienți de menirea noastră, cu brațul vânjos, cu inima vitează și cu curaj, asemenea rușini nu vom suporta și vom sta gata de moarte.

Tălăsică toți imbecilii, toți Socorii, toți Bonițamanii, până când în această țară vom găsi calea ce duce la mântuirea ei.

Noi, pe tine, camarade, te vom răzbuna.

Îți las ca supremă amintire această cruce albă, pe care o vei păstra în veci ca simbol al jertfei pe care ai făurit-o.

Cozile de topor

Pădurea lumii românești care se vrea verde și temeinic înfiptă în solul patriei, a trezit la viață aprigă pe dușmanii de totdeauna ai neamului acestuia, definitiv expropriați de putința de a mai jefui ca în codru. Un întreg arsenal, pe care de multă vreme Legiunea l-a identificat, a fost aruncat fără alegere, în luptă.

Minciuna struntată, calomnia ordinară, știri insidioase, se fabrică în laboratoarele ludei cu o satanică insistență. Nimic nu este cruțat. Rând pe rând sunt prinse în valul acesta de specifică murdărie toate sfintele țeluri ale luptei noastre. Gânduri, fapte, evenimente, sunt prostănac răstălmăcite, istoria este trădusă cu idioata rea credință, pentruca viața aceasta nouă la care s'a trezit neamul să nu-și găsească liniștea, să nu-și afle răgazul construcției.

S'au prins în hora drăcească a infamiei toate buruienile fără rădăcină, tot gunoiul pe care furca legionară l-a scos din tihnita lui putrezire, toi puroiul pe care bisturiul verde l-a storș din trupul nației, care să vrea sănătos.

Și în vreme ce legionarul ostenește din zori și până inoptează pe șantier, pentru a ridica din ruinile lumegânde ale trecutului putred, o țară nouă, tăcăloșia încearcă atacuri piezișe.

O, nu faptul că Iuda încearcă să ne lovească din întunerec ne doare. Suntem cu ochii la dușmanul acesta de totdeauna, chiar atunci când truda zilei prelungite ne lasă pleoapele să cadă.

Ne doare însă criminala inconștiență a românului din solda ludei, căreia îi facem bineie cu deasila și care în loc de a pune umărul alături de noi, ne încurcă drumurile cu toi veninul din el, ne încercă umerii, plini de greutatea zilei, cu tot putregaiul din suflete.

Cum de n'au învățat oamenii aceștia să ne cunoască? Cum de nu știu încă, rămășițele acestea ale unei lumi prăbușite sub greutatea propriilor ei păcate, că legionarul au a căzut niciodată sub greutatea vremii, nu s'a potlenit nici când sub loviturile călăilor? Cum de n'au putut să vadă că suntem aci pentrucă vrerea lui Dumnezeu este așa? Rămânem aci nu prin voia oamenilor ci prin sabia Arhanghelului.

Sabia aceasta va lovi odată definitiv și fără cruțare, pentruca viața românească să-și afle făgașul. Grădina românească va trebui plivită. Pădurea României noi, nu va mai cunoaște cozile de topor, pentrucă toți copacii cari cresc după legile duhului necurat se vor arde.

Și faptul acesta se va plini la vremea lui. Mai devreme, decât socot uneltele ludei.

GEORGE CHIREA

Incăcerare între legionarii Gărzii de Fier și polițiști la Constanța

Urmare din pagina 4-a

cunoaște că a trac de frica de a nu fi dezarmat.

In urma acestui atac legionarii s'au împrăștiat.

CERCETĂRILE PARCHETULUI

La ora 5 d. a. a fost înștiințat parchetul.

D. prim procuror Moisescu și procuror Petrescu au început cercetările, cari se fac la chestură.

Cinci legionari, împreună cu d. avocat Șeitan, șeful Gărzii de fier, s'au prezentat azi dimineață la chestură pentru cercetări.

Deocamdată au fost adusi la chestura gardistul criminal și cei-lalți polițiști, cari au participat la crimă.

RELATĂRILE MINISTERULUI DE INTERNE

Iată și relatările ministerului de interne:

† Părintele Moța

Miercuri seară, la orele 7, a trecut hotarele veșniciei, în vârstă de 72 de ani, luptătorul neobosit dela Oradie, părintele protopop, Ion Moța.

Toată viața lui a fost închinată jertfelnic, Neamului acesta de români, care merită o soartă mai bună.

A căzut la datorie, așa cum se cuvenea unui legionar. In ceas, a dus soția biruitei Capitanului și îndoliatul drag, căzut în lupta pentru apărarea Crucii lui Hristos.

Note biografice

Părintele Ion Moța s'a născut la 31 Decembrie 1868 în comuna Noiac, județul Hunedoara unde tatăl său era preot.

Studiile le-a făcut la Brad și Blaj, iar teologia la Sibiu. A fost coleg de facultate cu Ilarie Chendi. Ca student se remarcă prin deosebitul său talent literar.

La societățile de lectură citește povestiri în versuri.

In acelaș timp lucrează în redacția ziarului «Foaia Poporului» din Sibiu. La «Tribuna» lucrează alături de George Coșbuc pe care era înarte bun prieten și Eugen Brote Face parte din redacția «Telegrafului», foaia Mitropoliei.

La 1890 este ales preot la Oșorâie. Aici începe o activitate neobosită în deosebi cultural și îndeosebi cel economic. In 1897 13 frunțași ai Partidului Național din Ardeal întemeiază «Libertatea», închinându-și conducerea pe pe Părintele Moța.

Această gazetă deschide imediat lupta politică împotriva ungurilor, urmărind pătrunderea românilor în parlamentul maghiar, dela tribuna căruia să se ceară satisfacerea drepturilor și aspirațiilor naționale.

La început «Libertatea» era numai pentru intelectuali, fiindcă așa cerea împrejurările. Mai târziu întemeietorii au abandonat-o cerând dreptul de proprietate pe Moța, care o schimbă în gazetă pentru popor. Din acestă clipă «Libertatea» la un avânt formidabil. El face apoi un adaos: Foaia interesată urmată de «Tovărășie», pagina economică și «Ilobărească» pagina de humor.

Toată generația ardeleană azi în vârstă de 50 ani, a crescut în duhul acestei gazete. Cu acest titlu că prea curând trebuia să părăsească, nepătându-mă împăcat cu «politica» ce se face de partidele noastre pline de ploșnițe evreești în sânul lor.

Nu mă putem duce cu ei cari purtau la gât medaliuțe cu Ausuti, Blank, Kaufman, Wiseler-i și Wolfi-i masculini și femeini.

De scris mai scriu câte un articol, o vorbă bună pelo lume ce se ține în curățenie națională.

Criza revizuirei s'a mai agravat prin criza cenzurei.

Dumnezeu mi-a ajutat să văd 80 la sută din visul meu, împlinit. Neamul nostru va trăi în curând zilele lui adevărată libertate și de stăpân în țara lui, pe care azi nu le are.

Pentru veninea acestor zile, cât mai curând, poate noi, mă rog lui Dumnezeu, iar bărbaților politici cu adevărat Români, le zic:

«Dați țării, dacă doriți ca și noi, acest viitor frumos, poporului românesc o pravă poporală, patriotică și neatârnată.

Inchisorile

Pentru activitatea lui de gazetar și de tribun pătr. Moța, a suferit dela Unguri prigoana și închisoarea.

Ziarul în timpul aparției lui a fost amendat cu 30000 coroane aur, iar pentru articolul scris de el cu prilejul desvelirei statuei lui Matei Corvinul la Cluj, intitulat: «A murit Matia și cu el dreptatea» justiția ungară îl condamnă la un an închisoare.

Redactorii au suferit și ei numeroși ani de închisoare. Dar prigoana mai rău îl tămânțește. Glasul lui răsuna ca un luaut, în scris și în viu grăiu, în inimile tuturor românilor.

Intocmai ca și după unire.

Opere setermanate

După ce fusese ales în parlamentul României 1919 și 1922, cănd se desparte de partidul național, și activează în Mișcarea Legionară care o întâmpină în anii de cruntă prigoană, se retrage la Oradie unde scrie «42 ani de gazetărie» și adună materialul pentru a scrie în 3 volume „Viața tatălui și fiului Moța".

Din nefericire opera aceasta n'a fost scrisă. A fost însă terminată monumentala biserică din Oradie, construită numai din străduințe ale lui care urma să primească în ea slujită în prezența I. P. S. S. Mitropolitului Ardealului.

A murit la capătul biruinței, dar viața lui rămâne o pildă vrednică de urmat de toți românii.

Suspendarea revistei „Libertatea"

In cursul anului 1939, în timpul marei prigoane, părintelui Moța i s'a retras permisul pe căile ferate, după o activitate slavistică de 42 de ani, în slujba român'smului.

Revenindu-se săptămâna trecută asupra acestei măsuri, popa Moța scrie d-rului Borsemios următoarele:

«Mă bucur că mi se dă reparația pentrii grozăvia ce mi-o făcuse înaltpsații leându-mi permisul până a nu fi pensionar, ci în plină activitate».

Părintele Moța a fost nevoit să-și suspende revista «Libertatea» pentru lipsă de abonamente și din cauza ingerințelor cenzurii.

In cartea sa, «42 de ani de activitate ziaristică» spune:

«As fi putut să asigur apariția săptămânală a revistei partid politic «de guvernământ», care să mă ajute în timpul celor, mai ales că eram învitat stăruitor când de unii când de alții; apoi, nădăjduiam că «n'o să-mi pară rău», dar n'am putut face astfel pentru că prea mă simțeam legionar și a cunoscuților, s'a oferit o slujbă pentru odihna sufletului său.

Guvernul a hotărît să i se facă funeraliî naționale. Inmormântarea va avea loc la Oradie, eraiul care s'a ridicat din mașea și lacrima unuiți sale.

Se vor face funeraliî naționale

Imediat ce s'a anunțat moartea părintelui Moța, în capitalăi țării a fost dispărut au sosit d-na Elena Corneliu Codreanu, rudele, d-na și d. dr. Leonida Pop.

A fost apoi transportat la biserica Sf. Ilie Gorgani și așezat pe catafalc. In prezența gărzilor

---

Un grup de partizani ai „Gărzii de fier" voind să lipsească pe șoferul orașului Constanța niște afișe cu conținut incendiar, întâlnind opoziția unui sergent de stradă, au căzut asupra lui.

Scurtul timp cât sergentul de oraș în ajutorul celui atacat s'a născut o încăierare.

Un membru al „Gărzii de fier" rănind cu un cuțit la mână pe un sergent de oraș, acesta a scos revolverul ca să se apere. Unul dintre atacanți voind să-i smulgă revolverul din mână, sergentul a fost nevoit să facă uz de el, rănind pe doi studenți: Teodorescu, membru al Gărzii de fier".

Acestea sunt informațiile primite de ministerul de interne până la ora când tipărim ediția.